

439. ŽÁDOST O PROPUŠTĚNÍ

819.

Od Uherského Brodu

Propuště mě, můj šohajíčku, propuště, jsi fa-lešný, Bůh ti od-puště, propuště mě ze slibu své-ho, budu čekát na ji-né-ho.

Propuště mě, můj šohajíčku, propuště,
jsi falešný, Bůh ti odpuště,
propuště mě ze slibu svého,
budu čekát na jiného.

Ty si myslel, že o ničem nevím;
a ja se to všecko dovím;
co ty, synku, co ty zmíráš,
že sobě jinší namlúváš.

820. *Jiné čtení a pění*

Špatná radost mé-ho tě-la, vzala sem si, co sem chtěla, vza-la sem si tě k rado-sti, tys mě přived do žalo-sti.

Špatná radost mého těla,
vzala sem si, co sem chtěla.
Vzala sem si tě k radosti,
tys mě přived do žalosti.

Bože Otče, ty mně odpuště,
můj synečku, ty mne propuště,
propuště ze slibu velkého,
budu čekát na jiného.

Na takého, jak su sama,
čiprného jako lana,
červeného jak růžička,
co má oči jak trnečka.

440. VZKÁZÁNÍ PO HOLUBINCE

821.

Erb. II. 76

Pr-še-lo, by-lo tma, ho-lu-bin-ka zmo-kla, ne-mo-hla do-le-tět k Na-nince do vo-kna.

Pršelo, bylo tma,
holubinka zmokla,
nemohla doletět
k Nanince do vokna.

Nanince do vokna
zkázání vyřídit:

Zkázal tě, Naninko,
syneček pozdravit.

A když on mně zkázal,
já mu také zkážu:
Aby on k nám přišel,
že já mu otevřu.

A já mu zkazuju,
že už se nehněvám,
aby on k nám přišel,
že já ho ráda mám.

441. TVRDOST

822.

Z Březové

Pr-vej by z ka-me-nja i-skerky pa-da-ly, lež by mé o-čen-ka za te-bú pla-ka-ly.

Prvej by z kamenja
iskerky padaly,
lež by mé očenska
za tebu plakaly.¹⁾

Prvej by z kamenja
bystrá voda tjékla,
lež by moja milá
ke mně slovo řekla.

¹⁾ Spíšej by ze skály
voděnka kapala,

než bych já, šohajku,
o ta zaplakala.